

Arrest

nr. 158 518 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Oekraïens staatsburger van Armeense origine. U woonde samen met uw moeder in de stad Kharkov.

In 2013 beëindigde u uw studie geneeskunde. Van augustus 2013 tot januari 2015 volgde u een specialisatie als gerechtelijk medische expert. Voor de duur van uw studies was u vrijgesteld van de verplichting om legerdienst te doen. In januari 2015 besloot u om uit Oekraïne te vertrekken. U wilde niet

opgeroepen worden om naar het leger te gaan. U vreesde dat u gedood of gewond zou kunnen geraken indien u naar de frontlinie zou worden gestuurd in het huidige conflict in het oosten van Oekraïne.

Op 2 februari 2015 reisde u met het vliegtuig vanuit Oekraïne, via Turkije naar België, waar u dezelfde dag aankwam. Op 12 februari 2015 vroeg u asiel in België.

In april 2015 vernam u dat uw moeder er een oproepingsbrief van het militair commissariaat-generaal op uw naam had ontvangen.

B. Motivering

U verklaart dat u uit Oekraïne bent vertrokken om aan de militaire dienstplicht te ontsnappen. U wilt niet naar het leger omdat u vreest dat u gedood of gewond zou kunnen geraken indien u naar de frontlinie zou worden gestuurd in het huidige conflict in het oosten van Oekraïne.

Vooreerst dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich voor wat betreft uw weigering om uw legerdienst te vervullen niet beroept op een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling of een mogelijke inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeeld conflict.

U beroept zich evenmin op gewetensbezwaren. U verklaarde uitdrukkelijk dat u in principe niet gekant bent tegen het systeem van militaire dienstplicht. U verklaarde dat u het eens bent met de stelling dat de Oekraïense overheid het recht heeft om militair op te treden tegen de separatisten in het oosten van het land. U zei dat een ook land het recht heeft om een beroep te doen op haar burgers om het grondgebied te helpen beschermen en dat u ook begreep dat het in feite uw plicht is om uw legerdienst te vervullen, maar dat u dit persoonlijk niet wilt doen omdat u vreest om gedood of gewond te raken. U zei dat u er ook geen probleem mee zou hebben om in het leger te dienen indien men zou kunnen garanderen dat u niet aan de frontlijn gelegd zou worden, waar u gedood of gewond zou kunnen raken (CGVS, p. 6-8).

U verklaarde enkele malen expliciet dat uw vrees om zelf gedood of gewond te raken uw enige motief was om te verzaken aan de dienstplicht (CGVS, p. 6-8). In dit verband moet worden opgemerkt dat een vrees om gedood of gewond te raken een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw bewering dat u niet opgeleid bent om in het leger te dienen, dient te worden opgemerkt dat de Oekraïense autoriteiten wel degelijk een militaire training voorzien voor nieuwe rekruten, wat u zelf ook beaamde. Uw bewering dat deze opleiding van één of twee maanden kort is (CGVS, p. 8), betreft een louter subjectieve inschatting van de tijd die nodig wordt geacht om iemand voor bereiden op een inzet in het leger en kan dan ook niet gezien worden als een geldig motief voor dienstweigering.

Wat betreft uw verklaring dat u bij een eventuele terugkeer naar Oekraïne een gevangenisstraf van twee jaar riskeert omdat u zich zou hebben onttrokken aan de dienstplicht (CGVS, p. 8), moet worden opgemerkt dat gerechtelijke vervolging bij dienstplichtontduiking legitiem is bij ontstentenis van het

bestaan van een gegronde reden voor de ontduiking van de dienstplicht. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. COI Focus: Ukraine. Mobilisation partielle, insoumission), blijkt tevens dat de voorziene straffen voor ontduiking van de dienstplicht in Oekraïne niet disproportioneel zijn. Uit voormelde informatie blijkt tevens dat de persoon die wordt opgeroepen in het kader van een mobilisatie de oproeping persoonlijk in ontvangst moet nemen. Als de persoon in kwestie niet voor ontvangst getekend heeft, zal hij niet vervolgd kunnen worden voor zijn nietverschijnen. Gelet op de door u beschreven situatie, namelijk dat uw moeder pas een convocatie op uw naam heeft ontvangen in april 2015, op een moment dat u reeds in België verbleef (CGVS, p. 3), is er heden geen grond om aan te nemen dat u op dit moment reeds een gevangenisstraf riskeert omwille van het feit dat u zich niet hebt aangemeld voor in het kader van de mobilisatie. Uit de informatie blijkt dat u bij terugkeer hoogstens het risico loopt om tot een geldboete veroordeeld te worden, waarna u bij een eventuele nieuwe oproeping de keuze kunt maken om in te gaan op de mobilisatie of een zwaardere, maar legitieme straf te aanvaarden.

Wat betreft de politieke onrust en instabiliteit in Oekraïne, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in bepaalde regio's van het land, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR, waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de regio Kharkov, waarvan u afkomstig bent, op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt.

De documenten die u voorlegde, uw paspoort met visum, uw rijbewijs, het attest van forensische specialisatie, het attest in verband met uw tijdelijke vrijstelling van dienstplicht en de oproepingsbrief van het militair commissariaat, kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. Immers, uw persoonlijke gegevens noch het feit dat u dienstplichtig bent en door het militair commissariaat werd opgeroepen worden in bovenstaande beslissing in twijfel getrokken.

Op basis van deze vaststellingen meent het Commissariaat-generaal dat er in uw hoofdte geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Conventie van Genève, of reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de vreemdelingenwet) en van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Hij voert ook de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zowel als de klaarblijkelijke beoordelingsfout aan.

Verzoeker verwijst naar artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, voert een betoog over de plicht tot motiveren, omschrijft artikel 1 van het Verdrag van Genève en het begrip 'sociale groep' en de geloofwaardigheid in geval van afwezigheid van bewijs.

"(...) Dat de vrees van de verzoeker om zelf gewond of gedood te raken niet zijn enige motief was om te verzaken aan de dienstplicht;

Dat op pagina 8 van het gehoorverslag is geschreven:

"Wat bedoelt u met: oorspronkelijk zijn we niet van daar? In welke zin speelt dit?

Mijn ouders komen uit ARM.

Heeft deze overweging iets te maken met uw beslissing om niet naar het leger te gaan of staat dit hier los van?

Dat is een van de redenen."

Dat de vrees van de verzoeker aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet;

Overwegende dat men nog kan vermelden dat, zelfs als de verzoeker in het kader van zijn asielrechtspleging geen bewijs van de aangehaalde vervolgingen heeft kunnen voorleggen, zijn verhaal toch als geloofswaardig beschouwd dient te worden;

Dat een constante jurisprudentie het eist dat de afwezigheid van een door de asielzoeker voorgelegd bewijs niet tot de weigering van zijn aanvraag kan leiden, als zijn verhaal als geloofswaardig beschouwd kan worden;

Dat het in casu als geloofswaardig beschouwd kan worden;

Dat er bovendien aan herinnerd dient te worden dat de identiteit en de etnische afkomst van de verzoeker door de tegenpartij absoluut niet betwist worden;

Overwegende dat de tegenpartij dan ook een duidelijke beoordelingsfout gepleegd heeft door de mening te uiten dat de hoedanigheid van vluchteling aan de verzoeker niet kon worden toegekend."

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Verzoekers asielaanvraag werd geweigerd omdat (i) hij zich niet beroept op een vrees voor een ernstige discriminatoire behandeling of een mogelijke inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeeld conflict (ii) hij zich niet beroept op gewetensbezwaren daar hij verklaarde in principe niet gekant te zijn tegen het systeem van militaire dienstplicht (iii) hij verklaarde dat zijn vrees om zelf gedood of gewond te raken het enige motief was om te verzaken aan de dienstplicht, hetgeen een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijke belang en niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist (iv) de Oekraïense autoriteiten een militaire training voorzien voor nieuwe rekruten (v) uit de informatie blijkt dat hij bij terugkeer hoogstens het risico loopt om tot een geldboete veroordeeld te worden, waarna hij bij een eventuele nieuwe oproeping de keuze kan maken om in te gaan op de mobilisatie of een legitieme straf.

Verzoeker voert geen enkel concreet element aan ten aanzien van deze motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden bijgevolg door de Raad overgenomen.

De enkele verwijzing in het verzoekschrift naar zijn Armeense etnische aanhorigheid kan bezwaarlijk aangenomen worden als een dienstig verweer aangezien verzoeker zelfs niet Armeens orthodox maar wel Oekraïens orthodox is (gehoor CGVS, p. 5). Hij verklaarde tevens dat hij meer gemotiveerd zou zijn om te vechten indien hij van Oekraïense etnie zou zijn (gehoor CGVS, p. 8), hetgeen verder afbreuk doet aan zijn vrees om te vechten in een gewapend conflict.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker voert geen verweer omtrent de motivering inzake subsidiaire beschermingsstatus. In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS